

Sodobna slovenska poezija

Foto: David Verič

Petra Koršič

Sapice

moški s pentljo
v laseh
ni kateri koli moški
ta ve
da se ščitiš
odznotraj
a lovke tipajo
zunaj
mehko
a nevidno
srce
v grbu je znak
drsi po gladini reke
kot svetloba
ki se lomi
v tabernaklju

da
nisi govorila
ni tišina
da si
nisi
se poslovila
je to
da nisi prišla
nisi prišel
nisem prišla

samo veter
se je lovil
v belo
platno
in bočil
v nas
naše prisotnosti
naše okope
naše besede

nikomur ne govori
nikomur ne povej
kako se uči leteti

če bo dovolj vetrovno
če ne bo kamnov v žepih
ko se bodo nitke trgale
in ko bo zadnja
pretrgana
razvezan(a)
lahko poletiš

kako razumeti ta krč?
ne moremo tja
kjer nas ni

zalet besed

privlačnost prihaja
od misli
prek telesa
iz telesa
ne od spola

kako prepoznati?

pesem

v temi

samo zaupam

ne silim naprej

podvezica vznemirja

na kateri koli nogi

že je

kjer ni

sidrišča

ladja pluje naprej

to
kar imava
je prostor
ki sva ga odprla in čaka
da ga naseliva
grabim te
grabiš me
grabi me vse
ko (iz)stopim
iz normiranega jezika

naj bom teniška žogica
nikoli ni dovolj hrane
ne nasiti bližine
z roko sezi tja
kjer si doma
ko veš
kako danes
valuje morje
da te pogledam
z drugega konca

goltam kocke ledu
da se ustvari predor
in spolzim
v tvoja pljuča
okusim tvoj zrak
kako dihaš
ti
in otipam telo
ki plimuje
me pljuska na rob
tam
me čaka
tvoj jezik

v morju bova
strla apnenec
v pesek zakopala jajca
izogibala se soncu
da naju ne zbliža
neizprosno
senca
voda vedno odteka
če se čuti
ali ne
kako udarja kladivo
njim
ko je prepozno
ni prostora
za obžalovanje
je le oko
ki se levi

zadeti tako
da prečiš
v jedro
ko se ne ogneš
vsemu zunaj tarče
besede so bile v primežu
dveh ljudi
sva navijala do konca
vsak poskus udarec
mlinskega kamna
in odrešilni pljusk vode
kamen se kotali
kot midva na postelji
naj zdrobi lupine
iz zrn speciva obed

ko štejem drevesa
dolg drevored je
moje obzorje
in prostor vmes
je čas
za vdih in pobeg

sebi težko ubežim
tvoja šapica seže
v kalejdoskopu se slika
spremeni vsakič
ko pazim
da vzdržim pogled
od enega do drugega drevesa
me izmuči

črnina vmes
ko med dvema
besedama
skoraj zdrsimo

besede
se potresavajo
kot droben pesek
v situ
ko se išče
zlato
sipine
se oblijo
in hip za tem
sesuvajo
vase

ti – dokler še
najdem
prostor zase

gora zelena
na gori ptič
tam daleč oblak
na oblaku pa nič

vzemi tisto
malo
česar še ni
a se bojiš
in česar se bojiš

srce nastavljam soncu
da zajčki požgečkajo
neke prestrašene oči

ko so se mi osule
narezane forzicije
si se nepričakovano
zapeljal
tik zraven mene
snel čelado
še vedno
kot v mladosti
pentlja v laseh
zdaj vem
krog je popolna oblika
a vsak od nas
ga nariše
po svoje
svojega